

PIRMAS SKYRIUS

KRYTIS

Viskas prasidėjo, kai kiaulė nukrito nuo stogo.

Tai buvo ne kažkokia sena kiaulė, o mūsų kiaulaitė Mažė.

Mažė yra mano sesers Megės augintinė – nykštukinė kiaulaitė. Tai tokia ypatinga miela mažyčių kiaulių veislė. Bent taip tvirtino vyras, iš kurio ją pirkome.

– Tikra tiesa, ji augs ne didesnė už mopsą, – pasakė jis.

Bet Mažė vis augo.

Pasidarė didesnė už mopsą.

Ir spanielį.

Ir labradorą.

Vis didyn, didyn ir didyn, kol užaugo ir tapo normalaus dydžio kiaule. O normalaus dydžio kiaulės yra stebėtinai DIDELĖS. Be to, jos labai daug sveria.

Dėl savo dydžio Mažė negalėjo gyventi mūsų namuose, kaip planavo Megė, o mūsų sodas buvo per mažas. Galiausiai tėtis nutarė įkurdinti Mažę ant garažo stogo. Aptvėrė ją tvorele ir pastatė nedidelį kiaulės namelį. Kartą per savaitę tėtis, išlindęs pro vonios kambario langą, iškuopdavo gardą ant garažo stogo, tai yra kastuvu per kraštą išversdavo visus nešvarumus ir senus šiaudus.

Tai buvo pats nemėgstamiausias tėčio darbas. Atlikdamas jį tėtis visada keikdavosi išgalvotais žodžiais. Jis taip elgiasi,

nes mano, kad nevirtodamas tikrų keiksmažodžių tampa Geru Tėčiu. Stovėdami sode išgirstumėte jį šaukiant **po brachais!** ir **po zerkais!** ir kitus keistus žodžius. Tačiau, geriau pagalvojus, tikrai nenorėtumėte stovėti sode, kai tėtis kastuvu per garažo stogo kraštą verčia kiaulės mėšlą. Per daug pavojinga.

Šiaip ar taip, buvo sekmadienis. Paprastas sekmadienis, ar bent taip maniau. Kokia klaida.

Visi sėdėjome sode: aš, mama, tėtis, Megė ir močiutė Morina su savo mažute čihuahua kalaite Margarita. Močiutė buvo neseniai vėl nusidažiusi plaukus, šį kartą žydrai su violetiniais galiukais. Ji ką tik grįžo pažiūrėjusi Slėpiningojo Moriso laidą. Slėpiningasis Morisas kalbasi su mirusiais žmonėmis. Kas nors iš žiūrovų paklausia, ar jo dėdei Bilui viskas gerai, o Morisas užmezga ryšį

su velioniu ir perduoda žinutę: „Bilis liepia nesijaudinti, jam viskas gerai, jis dėvi savo mėgstamiausias kojines“, ar ką nors panašaus. Tėtis tvirtina, kad jam tai panašu į krūvą **bipity**. Pamaniau, kad jis teisus, bet nieko nepasakiau.

Suaugusieji gėrė arbatą, mudu su Mege sėdėjome ant žolės ir valgėme garsųjį veganišką močiutės saldžiųjų ceratonijų pyragą. Tėtis sako, kad tuo pyragu galima taisyti greitkelio tiltus po žemės drebėjimo, bet turėjome tik jį. Viskas buvo kaip visada. Įprastai, įprastai, gerai, gerai, gerai, paprasčiausias rugpjūčio sekmadienis. Mano močiutė matė aiškiaregį, tėtis iš jos šaipėsi, vartodamas išgalvotus keiksmazodžius, nuostabu, gražu, normalu, o tada... **triokšt!**

Pasigirdo triokštelėjimas.

Paskui... **bum!**

Sudundėjo bumbtelėjimas.

Garsus bumbtelėjimas. Tiesą sakant, tikrai garsus **bumbtelėjimas**.

Visi išsigandę pašokome. Megė sušuko:

– Mažė!

Štai kas sukėlė tą garsų bumbtelėjimą. Tai didžiulė kiaulė nudribo nuo stogo. Visi nuskubėjome prie garažo šaukdami:

– Maže, ar tau nieko nenutiko?

Visi, išskyrus močiutę, ši suspigo:

– Margarita, kur tu?

Apsidairiau. Margarita dingo.

Gal ji staiga pabėgo, išsigandusi krintančios kiaulės?

Gal ji name?

Ar gatvėje?

Kur Margarita galėtų būti?

Kur ji galėtų... Tą akimirką mums visiems šovė viena mintis. **Ak, ne!**

Išplėstomis, didumo sulig ežerais akimis mama pažvelgė į tėtį. Šis sumurmėjo,

kad tave **spanjai**. Megė nervingai suko plaukų sruogą. Tada Mažė atsistojo. Tėtis aiktelėjo. Močiutė sukliko.

O tada... **bum!**

Dar vienas bumbtelėjimas, ne toks, kaip krintančios kiaulės, bet vis tiek pakankamai garsus.

Krintančios močiutės sukeltas bumbtelėjimas.

Štai kur Margarita. Ji nepabėgo, ją ištiko blogesnis likimas. Kalytė bėgiojo vidiniame kiemelyje ir Mažė nudribo tiesiai ant jos – tiksliai pataikė. Kokia buvo tikimybė, kad taip nutiks? Neturėjau laiko apie tai pasvarstyti. Močiutė nualpo! Mama nuskubėjo jai padėti. Pamačiau, kaip tėtis išskleidžia nuo skalbinių virvės nutrauktas dideles trumpikes ir užkloja jomis tą kiemelio vietą, kur nukrito Mažė.

Tada jis atsigręžė į mane.

– Tomai, dėl Dievo meilės, rask, į ką būtų galima įdėti šunį, – pasakė jis. – Kokią pakankamai didelę dėžę, kurioje tilptų dvimatis čihuahua.

– Kam? – paklausiau sutrikęs.

– Margaritai! – sušuko jis. – Ji visiškai suplota. Man reikia dėžutės ar ko nors, kur galėčiau ją paguldyti.

Niekas anksčiau niekada nėra prašęs manęs rasti dėžutę suplotam šuniui. Tiesą sakant, dėl to pasijutau truputį išmuštas iš vėžių. Greitai išnaršiau virtuvės spinteles: ledų indeliai, sumuštinių dėžutės... Niekas netiko. **Prakeikimas!** Nubėgau į viršų, į savo kambarį ir išverčiau lego kubelius iš senos batų dėžutės.

– Ar tiks? – paklausiau tėčio paduodamas ją.

Tėtis pamėgino paguldyti į dėžutę suplotą Margaritą. Nusukau akis, bet pastebėjau,

kad jam sunkiai sekasi. Tėtis vėl ėmė tyliai keiktis ir prakaituoti.

– **Po zablais!** – pasakė jis. – Per maža. Reikia platesnės. Šuo plokščias kaip blynas. Sunku patikėti, kad čihuahua gali taip plačiai pasklisti.

Vėl nubėgau į namą. Patikrinau išrūšiuotas šiukšles. Radau seną išsineštinės picos dėžutę – puiku.

– Puiku, – pasakė tėtis. – Sena išsineštinės picos dėžutė.

Jam dedant šunį į picos dėžutę, atkreipiau dėmesį, kad anksčiau joje buvo pica „Margarita“. O dabar joje kalaitė Margari-ta. Tai vadinama ironija. Nieko nepasakiau.

Tėtis padavė man dėžutę ir liepė:

– Atsikratyk ja.

Anksčiau to irgi niekada nebuvo prašomas – atsikratyti suplotu šunimi. Niekur sode negalėjau užkasti tokio dydžio dėžu-

tės – sodas buvo mažas su dideliu grįstu vidiniu kiemeliu.

Išbėgau į gatvę. Ir man kilo sumanymas. Gatvės gale buvo vaikų darželis. Dabar uždarytas vasaros atostogų. Nuostabu. Peršokau tvorą ir užkasiau dėžutę smėlio dėžėje. Gražiai ir giliai. Kai darželinukai grįš rugsėjo mėnesį, ji jau bus išnykusi.

Nuskubėjau atgal namo. Prie jų stovėjo greitosios pagalbos automobilis. Medikai padėjo močiutei įlipti į autobusiuko galą. Močiutė ištiesė į mane rankas:

– Mano vaikelis!

Niekada anksčiau močiutė manęs taip nevadino. Gal ji susitrenkė galvą.

– Taip, taip, aš tavo vaikelis, – pasakiau stengdamasis elgtis ramiai ir gražiai.

– Kur mano vaikelis? – aimanavo močiutė.

Tada susivokiau. Močiutė kalbėjo apie Margaritą. Nežinojau, ką atsakyti. Negalė-

jau atskleisti tiesos, kad Margarita yra picos dėžutėje, užkastoje Šviesios ateities vaikų darželio smėlio dėžėje, nes tai ją tikrai nuliūdintų.

Todėl nieko nepasakiau. Užsidarė greitosios pagalbos automobilio durys. Sušvito mėlynas švyturėlis. Autobusiukas nuvažiavo.

Tada pastebėjau, kad kažkas mažaūgis stovi šalia manęs – tai buvo mano sesuo Megė.

– Pažvelk, – tarė ji atkišdama mažą baltą daikčiuką. – Man iškrito dantis.